

PŘIJETÍ ZA SYNA – 3. ČÁST

kázáno v Jeffersonville 22. 5. 1960

Dobré jitro, jsme rádi, že jsme opět zde, abychom vás pozdravili ve všemohoucím jménu Pána Ježíše. Doufám, že jste měli podivuhodný čas k Jeho chvále a s Jeho požehnáními. Když jsem sem dnes ráno přišel, potkal jsem malého chlapce, který mi dal malý obrázek, na němž byl anděl strážný, který stráží malé děti. Nevěděl jsem, zeje to chlapec sourozenců Daltonových.

Asi před dvěma týdny nás požádal jeden věřící otec, abychom se modlili za jeho mladistvou dceru, která nebyla ještě věřící. Zatímco stál v modlitební řadě, pravil Duch svatý: „Dávám ti tvé dítě.“ A tady je dnes ráno, zachráněná a pokřtěná na jméno Pána Ježíše, jak to Duch svatý řekl. I všechny ostatní děti zde sedí. Vím, že rodina Daltonova je velmi radostná.

Vidíte tam tu dámu, která minulou neděli ráno prosila o modlitbu za své nemluvně, neboť si myslela, že zemře. Vidím, že to děťátko je dnes ráno zde. Z toho se radujeme sestro. Domnívali jsme se, že má chřadnutí svalů, ale nebylo tomu tak. Jsme velmi vděční.

Hled'te, všichni naši dobří přátelé! Vzpomínám na toho muže tamhle, který jednou ke mně přišel k zvláštnímu interview. Zapomněl jsem, jak se to místo přesně jmenuje.

Jsou zde bratr Charlie Cox a sestra Nellie, u nichž se cítím jako doma. Je to, jako by byli mými vlastními dětmi. U nich trávím většinu času oddechu. On je nejlepším lovcem veverek v Kentucky, když jsem v Indiáne. Charlie, řeknu ti, rád bych ulovil pár ryb, nežli přijdu nahoru. Myslím, že by mi to udělalo dobře.

Bratr Parnel Arnet z Jižní Karoliny a mnozí bratři z různých míst nás zde navštívili dnes ráno. Víte, že zde nemáme členy, máme jen obecnství spolu, zatímco nás krev Ježíše Krista, Syna Božího očisťuje od každé nespravedlnosti.

Nyní se nacházíme v nádherném studiu, prostě nádhera. Pokud jde o mne, mám z toho požitek a vím, že všichni. Začínám s tím během dne, mluvím o tom, začnu dvěma verši a procházím Písmo. Rychle od 1. Mojžíšovy až ke Zjevení – stále ještě tím zaměstnán.

Víte, rád bych si jednou udělal čas, abych pojednal o epištole Židům. Až začne veverčí sezóna v srpnu, září, říjnu, rozjímali bychom každý večer epištolu k Židům, nebo 2. Mojžíšovu, až by nadešel čas jít do zámoří. V 2. Mojžíšově máme vyjití, jak Bůh Svůj lid vyvedl z Egypta. Nádherný příklad na nás, kteří se připravujeme na naše vyjití. Ó, je to nádherná věc. Celé Písmo zasahuje do sebe. Je to velická záležitost.

Nuže, dnes ráno jsme ještě u epištoly Efeským. Chtěli jsme probrat první tři kapitoly. Pavel se pokouší ve svém dopise Efeským zařadit církev pozičně. Nežli s tím začneme, skloníme na okamžik hlavy k modlitbě.

Ó Pane, náš Bože, přicházíme nyní do Tvé přítomnosti, tak nehodní jak jsme, ale u vědomí, že tam čeká oběť krve, aby nás očistila od každé nečistoty a ukázala nás Otci bez vady a bez poskvrny. My si to nemůžeme zasloužit. Ale protože Ježíš toto učinil za nás, skláníme se pokorně v Jeho přítomnosti a v Jeho jménu a prosíme, abys dnes ráno poslal Ducha svatého do našeho středu. Nejsem ani teologem ani někým, kdo dovede seřadit Písmo, ale jsem tím oděn a jsem vděčný za vnímání Ducha svatého, když skrze mne působí. Nechť je nám to všem k požehnání. Zatímco čteme Tvé napsané Slovo, dej, ať se nám stane věčným životem. Dej to Otče. Prosíme o to v Ježíšově jménu a pro Něho. Amen.

Předně bych se chtěl zmínit o tom, když řeknu něco, s čím nesouhlasíte, protože to není podle vašeho učení nebo dokonce proti němu, s čím nejste zajedno, tedy důvěřuji, že to Duch svatý může učinit tak kořenné a sladké, aby to ve vás nebudilo rozhořčení. Hled'te, to se děje láskou a společenstvím. To je ono, tak je to míněno.

Minulou neděli ráno jsme začali s kázáním: „Zavržený – odmítnutý Král.“ Má již někdo pásek? Ten pásek můžete mít, když budete chtít.

Za několik dnů začneme v Middletownu v Ohio. Rádi bychom, aby ti, kteří tam budou v tom čase v blízkosti na dovolené, nás vyhledali, neboť očekáváme dobré obecenství v Middletownu. Dr. Sullivan je předsedou toho komitétu, myslím – budu tam kázat pět večerů jako hostující řečník Mezinárodní konference nadkonfesních církví. Potom budeme konat naše vlastní shromáždění. Naplánovali jsme si je až do 12. s úmyslem přidat ještě jeden týden. To bude záležet na tom, jak nás Duch svatý povede. Všichni bychom chtěli být vedeni Duchem, cokoli vám Duch řekne, to číňte rychle.

Pomyslete na to, zatímco jsme poslušní Ducha – je to velká lekce, které se chceme učit – nesmíme se v ničem ukvapovat. Hled'te, dejte si na čas. Mějte víru! Když jsme Boha o něco prosili, pamatujte na to, že Bůh na modlitby odpovídá. ON to činí ve Svém čase, jak to je nejlépe, když se to pro nás přesně hodí. Kdyby tomu tak nebylo, co tedy dnes ráno zde děláme? Proč se nazýváme křesťany? Jestliže to není Boží Slovo, pak to není pravda a jsme ti nejbídnější lidé.

Jsem tak rád, že jsem spojen s mnohými srdci, která vědí, že toto je neomylné Slovo Boží. Každé Slovo je pravda, každé Slovo, každý výrok v něm. Z milosti Boží jsem měl výsadu vidět zemi, kam jednoho dne přijdeme.

Lidé si neumí představit, jaké časy sklíčenosti jsou s takovou službou spojeny. Včera jsem byl skleslý, že jsem řekl manželce: „Přál bych si zemřít.“

Zeptala se: „Proč to říkáš Billy?“ Odpověděl jsem: „Ó, zde mám takové těžkosti a pod.“ Pak se zdálo, jakoby Duch svatý řekl: „Pokoušíš se jim vyhnout? Přeskočit je?“

Řekl jsem: „Ne, dej, ať jsem statečný a hledím jim v tvář!“

Je to tak mnohem lepší. Vpravdě, jistě toto říkám jako očítý svědek: až tento život pomine, půjdeme do země, která je nade všechno naše pomyšlení. Jsou-li zde cizinci, důvěřuji a modlím se Bohu, abyste mě neměli za fanatika. Jestliže si něco přeji, pak to, abych byl upřímný a říkal pravdu. Jaký užitek bych měl z toho říkat něco nesprávného, když je tolik toho pravého. Proč bychom měli říkat něco převráceného? Hled'te, je to čistá pravda.

Nelze se divit, že Pavel byl vzat do třetího nebe. Viděl věci, o kterých nemohl mluvit. Jednoho dne řekl: „*Co oči neviděly, uši neslyšely a co na srdce lidské nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří Ho milují.*“ Žijeme zde dole v rumišti. To je vše. Jenom doutnající halda odpadků, kouř z nečistoty. Kouř uhasínajícího ohně z hříchu. Jedna z nejošklivějších věcí, na kterou si vzpomínám, je staré doutnající městské smetiště. Byli jste v blízkosti rumiště? Hrozný, jedovatý, kouřový zápach je vyvolán vším možným neřádkem. Když ten kouř trochu vdechneme, obrací se vám žaludek.

Vzpomínám ještě, když jsem v New Albany na 18. třídě, kde dříve bylo staré smetiště, musel chodit vybírat peníze a zjišťovat stav počítadla. Prostě jsem nenáviděl den, když přišla na řadu 18. ulice, neboť to tam hrozně zapáchalo. Tam ležely zdechliny krys, psů a všeho možného, tam to doutnalo a zápach se táhl vzhůru.

S tím je možno nejlépe porovnat život: jenom doutnání, jen zápach hříchů odevšad, duchovně řečeno. Ale tam, kde volně vane vítr a všechno je tak líbezné, kde je pokoj, radost a věčný život, na druhém břehu řeky...

Zde se nacházíme v boji; nechceme si lehnout a říkat: „Pospíšíme si, abychom se tam dostali,“ nýbrž vezmeme jich s sebou tolik, kolik jen budeme moci. Ano. Účel této lekce je zakotvit ty, kteří již vešli do země. Účel tohoto poučení z epištoly Efeským je, zařadit pozičně církve tam, kde má své absolutní stanoviště v Kristu. Je to typ na Starý zákon, když Jozue rozděloval zemi. Minulou neděli jsme hovořili o tom, jak Jozue každému přidělil jeho zemi. Učinil to skrze inspiraci.

Mojžíš vyvedl lid z Egypta, pryč od česneku a dal jim místo, které jim Bůh zaslíbil před 400 lety, dobrou zemi oplývající mlékem a medem. Mojžíš přivedl děti Izraele přímo k té zemi, ale ne dovnitř. Ježíš na počátku duchovním lidem

zaslíbil Ducha svatého, On je vedl k zaslíbením, ale potom přišel Duch svatý, jako Jozue, aby nás do té země převedl, aby církev tu zemi přímo vlastnila. Zjišťujeme při nás zásadně totéž.

Zde si lidé možná myslí, že se pokouším pohrdat bratry. To nedělám. Bůh je mým soudcem. Snažím se jen vyvodit pravdu. Lidé si zvolili muže za vůdce, místo aby se nechali vést Duchem svatým. Chtěli jsme, aby nám lidé přidělili náš díl a vedli nás denominace jako metodisté, baptisté, presbytariáni, luteráni, církev Kristova, letniční a mnoho jiných. Bereme si organizaci za vzor a následujeme ji. Ale my jsme...

Nikde v Bibli nejsme vybízeni něco takového činit. Ve Slově Božím není jediné místo, kde On organizoval církev nebo kde o organizaci mluvil, ani jedno místo v Bibli. Nýbrž Bible vždy mluví proti tomu. ON nechce, abychom byli formováni podle věcí světa. Chce, abychom byli jinak přizpůsobeni a odděleni. Nemyslím tím, že byste měli být pošetilí, míním, že máte být lidem vyvolaným, požehnaným, svatým obecnstvím lidu, že máte vést bezúhonný život a máte se chovat a jednat tak, jak by jednal On, když v nás působí, neboť jsme dílo Jeho rukou, stvoření v Kristu Ježíši ke skutkům dobrým.

Mnozí z vás zde ve středu večer nebyli, ale my jsme pojednávali o 5. verši: „*Předzřídí nás ke zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe...*“ Uvést lidi do pravého stavu.

Jak se Bůh snaží uvádět Svůj lid do pravého stavu? A když Bůh uvede jednoho do pravého stavu, ó, jak si potom přeje celá církev být takovou, jako je ten jeden, mít tytéž věci, činit totéž. Jsme vyřezáni z jiného dřeva, jsme jinak utvoření, naše přirozenost je jiná, pozičně jsme jinak zařazeni. Každému je dáno dělat jiné dílo, jednomu třeba jen malé, druhému velké. Myslím, že to byl David, nebo některý z proroků, který řekl: „*Zvolil jsem sobě raději u prahu v domě Boha svého seděti, nežli přebývati ve stáncích bezbožníků.*“ (Žalm 84:11)

Zastavíme se na okamžik u přijetí za syny. Začínáme 5. veršem a pokusíme se dostat tak daleko, jak jen budeme moci. Pamatujte na to, téma je výhradně o přijetí za syny. Kolik vás tomu rozumí? Odpovězte mi. (shromáždění říká: přijetí skrze Ježíše Krista do stavu „v Kristu“, kde nás Duch svatý povede.) Tak je to, teď jsme tomu porozuměli. Dopis Efeským nám ukazuje náš stav.

Povšimněte si Pavla, toho znamenitého učitele. Za prvé potlačuje všechny ideje odpadnutí. Všechny tyto ideje: dnes jsi dítětem Božím, zítra již ne; jednoho dne Bohem zatracen, zítra se vrátím zpět. To je nesmysl. Tento dopis není zamýšlen pro evangelizační učení, pro evangelizační kázání. Toho se nedotýkám na misijním poli. Přináším to církvi, neboť Pavel to adresoval svatým, těm, které On povolal, zachoval, naplnil a oddělil, kteří jsou v Duchu svatém,

již v zemi Kanánu. On se snaží vám říci, co musíte nejdříve ze své mysli vyjmout, totiž myšlenku, že jste ztraceni nebo něco učiníte a bojíte se toho. Ničeho se nebojte, neboť on se vám snaží říci, kde se nalézáte, kdo jste a jak si stojíte.

Nuže, možná, že děláte věci převráceně a pokaždé, když něco převráceného uděláte, budete za to platit. Ano, sklídíte, co jste zaseli. Ale to nemá nic společného s vaším spasením. Když jste se narodili z Ducha Božího, máte věčný život a můžete právě tak málo zemřít, jako Bůh nemůže zemřít. Jste částí Boha, synem Božím.

Narodil jsem se jako Branham. Můžete mi dát třeba jiné jméno, ale na tom se nic nemění, že jsem stále ještě Branhamem. Narodil jsem se jako Branham a zůstanu navždycky Branhamem. Mohl bych být jednoho dne znetvořen, zmražen dnou, mohl bych utrpět úraz a být roztrhán, že bych vypadal jako zvíře, ale budu pořád ještě Branhamem. Proč? Je ve mně Branhamova krev.

Tak je to s vámi. Jen když Bůh vás tím učiní. Pamatujte na to, nemluvím k těm, kteří jsou mimo Krista. Mluvím k těm, kteří jsou v Kristu. Jak se dostaneme do Krista? Skrze jednoho Ducha. Znamená to: skrze Ducha svatého jsme všichni v jedno Tělo pokřtěni. Jak se do něho dostaneme? Vodním křtem? Jak málo souhlasím s vámi baptisty a s církví Kristovou. Ne vodním křtem, v žádném případě.

1. Korintským 12 říká: „*Skrze jednoho zajisté Ducha, Ducha svatého jsme pokřtěni v jedno tělo.*“ Nacházíme se v bezpečí, protože toto Tělo je v bezpečí. Bůh to zaslíbil.

Jak by Ho Bůh mohl opět soudit, když šel na Golgotu? ON šel tam, na horu, na místo lebek, byl ubit a raněn, již nemohl uzdravovat, sotva již mohl slovo promluvit. Proč? Měl na Sobě hřích světa. Ne, že by byl hříšníkem, ale byl učiněn hříchem pro tebe a pro mne. Všechn hřích od Adama až do Jeho příchodu spočíval na Jeho ramenou. Bůh netrestal Svého Syna, trestal hřích. Hled'te, jak strašné to bylo. ON zjednal cestu úniku pro všechny, o nichž Bůh Svým předzvěděním věděl, že přijdou. Za několik minut vejdemo do toho dále. Jestliže jsme tedy byli Duchem do Těla, toho Těla, jež je Kristus vekřtěni, jsme zachráněni provždy.

Nuže, to může znít podivně, zvláště těm, kteří věří učení Arminiusovu. Mají za to, že si musí něco zasloužit, že je to zásluha. Jak se to může stát dvěma protikladnými možnostmi? Buď je to skrze milost, nebo skrze skutky. Jenom jedním. Může se to stát jen jednou z těch dvou možností.

Nemohu vidět nic jiného, než milost Boží. Jsem tak utvořen. Vždycky jsem věřil v milost. Jsem zcela zahalen do milosti. Když jsem byl ještě chlapec, nemohl jsem vidět nic jiného, než milost. Lidé říkají: „Udělej mi tu laskavost,

pak i já tobě prokáži službu.“ Ale mně je jedno, jestli mi uděláš laskavost, jestliže něco potřebuješ, udělám to pro tebe. Hled'te, milost! Ano!

Hled'te, milost působí skrze lásku. Jestliže něco potřebuješ, nehraje roli, jestli jsi pro mne něco udělal. Ještě jsem neměl s tebou nikdy co dělat, ale máš-li čeho zapotřebí, přesto to učiním. Milost! Neboť to je to, čeho máš zapotřebí.

Potřeboval jsem spasení. Nic mne nemohlo spasit, sám jsem nemohl nic učinit, abych se zachránil. Ničím jsem nemohl přispět k svému spasení. Ale já jsem potřeboval spasení, neboť jsem věřil v jednoho Boha. Bůh poslal Svého Syna v podobě hříšného těla, aby trpěl místo mne a já jsem byl zachráněn. Nic jsem k tomu nemohl přičinit, ani ty jsi nemohl nic udělat, aby ses spasil. Všichni, které On poznal před ustanovením světa...

Minulou středu jsme to probírali, ukázali jsme Boha jako Elaha, Elohima, jako toho ze Sebe samého existujícího. Bylo v Něm, aby byl Otcem, v Něm byly různé vlastnosti jako Zachránce, nebo Uzdravovatel. To vše bylo v Bohu, v tom ze Sebe samého existujícím. Jako takový byl Zachránce, Otcem. Ještě neměl anděly, ještě neměl nic. Nebylo tu nic, než On sám. Existoval sám ze Sebe. Nic ještě neexistovalo, než Bůh sám.

Protože byl Bůh, muselo tu být něco, aby se Mu klanělo. Miluje uctívání. ON sám stvořil stvoření ke Svému uctívání. Dotkneme se toho jen krátce a nebudeme procházet všemi věcmi, ale můžete to slyšet na pásce. Protože On byl Bohem, stvořil anděly a andělé se Mu klaněli. Stále ještě se Mu klanějí. Andělé, kteří stojí v přítomnosti Boží, mají šest křídel. Dvěma přikrývají obličej, dvěma nohy a dvěma létají. V Jeho přítomnosti volají dnem i nocí: „*Svatý, svatý, svatý Pán, všemohoucí Bůh!*“ Tak to říká Písmo. Klanějí se Mu nyní, když něco stvořil k Svému uctívání.

V Něm byla vlastnost být Spasitelem. Jak mohlo být ztraceno jediné stvoření, když nebyl hřích, ani myšlenka na hřích? Jak by to mohlo být? Muselo být stvořeno něco, co by mohlo být ztraceno, aby On mohl být Spasitelem.

V Něm byla vlastnost být Uzdravovatelem. Věříte, že je Spasitelem? Věříte, že je Uzdravovatelem? Nuže, kdyby ale nebylo nic, co by mohlo být spaseno nebo uzdraveno, hled'te, muselo být stvořeno něco v tomto způsobu.

ON to tak neučinil, ale dal člověku svobodnou vůli k rozhodování. Zvolíš-li toto, živ budeš, zvolíš-li ono, zemřeš. Každý člověk, který přijde na tento svět, má stále ještě stejnou volbu. Bůh věděl ve Svém předvídání, kdo to učiní a kdo ne.

Včera mi jeden teolog, který byl přítomen v těchto shromážděních, nebo to slyšel na pásce, položil otázku: „Je Bůh všudypřítomný? Může být všude?“

Řekl jsem: „Není všudypřítomný v tom způsobu, jak o tom mluví svět. ON nemůže být bytostí a pak všudypřítomný. Když je všudypřítomný, naplňuje každou šterbinu, každou skulinu, každou buňku, každé vlákno a všechno, co existuje. Proč hledal Adama, když je všudypřítomný? Proč běhal po Edenu a volal: „Adame, Adame, kde jsi?“ když je přece všudypřítomný. ON ví všechno, protože je vševědoucí. Vševědoucnost Ho činí všudypřítomným. Být všudypřítomný znamená být nekonečný.“

ON sedí v nebi, zůstává na jednom místě, neboť je bytostí. Ale je stále trvajícím, ví všechny věci. ON ví kolikrát komár mrkne očima. Ví, jak včely jdou do květinového kalichu, aby sbíraly med. Zná každého vrabce, který sedí na stromě. Zná každou myšlenku v tvém myšlení, neboť je všudypřítomný a vševědoucí. Není jen stále trvajícím, je vševědoucím, zná všechno. Ale je bytostí a On toto dokáže.

Již před několika večery jsem řekl, že hřích není stvoření. Nebylo stvořeno nic jiného, než dokonalost. Bůh stvořil všechno dobré. Hřích není stvoření. Říká se: „To je výtvar hřichu.“ To jste již slyšeli. To je chyba. Je jen jeden Stvořitel – Bůh. Bůh nemohl stvořit hřích, neboť je svatý a nic v Něm by to nemohlo učinit. Hřích je převrácenost. Žádné stvoření, je to převrácenost. Cizoložství je spravedlivý akt převráceně prováděný. Lež je převráceně vypravovaná pravda. A hřích, ať je jakýkoli, je převrácená spravedlnost.

Bůh se již oznámil. ON se již oznámil jako Zachránce. Člověk byl ztracen a On ho zachránil. Již se oznámil jako Uzdravovatel. Je nevýznamné, co o Něm říkají lidé, On přesto zůstává tentýž. ON je Uzdravovatel, je Zachránce, je Bůh, je věčný. ON sleduje účel. Na počátku bylo Jeho cílem stvořit tvory a ti tvorové padli. Nekonečný Bůh prohledal po všechny časy a viděl každého člověka, který byl zachráněn, každého člověka znal předvídaním. Protože předvídaním věděl, kdo bude zachráněn a kdo ne, mohl předurčit. Tak tedy toto Slovo podle všeho není přece tak špatné Slovo, nebo ano? ON mohl předurčit, protože věděl, kdo by přijal, a kdo ne. Aby dosáhl těch, kteří by to přijali, musel se postarat o smíření za jejich hříchy.

Budeme-li moci, půjdeme několik veršů dále. ON nás předurčil k věčnému životu, věda, že těm, kteří všechno odloží stranou bez ohledu na to, jak lhostejně na to hledí děti světa, to nic neznamená, neboť oni byli dětmi Božími a On je zavolal.

ON poslal Ježíše, aby Jeho krev byla smířením. Smíření krví – aby nás smířil, nás přijal, nás očistil. Neustálý očišťující proces, nejen jednou v době probuzení, nýbrž On je přece stále živý, aby za nás orodoval, aby věřící zůstával zachován čistý dnem i nocí. Je tu krev Kristova, která působí přijetí skrze kříž v přítomnosti

Boží, která nás ustavičně očisťuje, dnem i nocí od všeho hříchu. Jsme jistě přijati. Jak přijati? Skrze Ducha svatého v Těle Ježíše Krista do bezpečí. „*Kdo slyší Mé Slovo a věří tomu, který Mne poslal, má věčný život, a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života.*“

Žádný soud více. Věřící nikdy nepřijde na soud. Kristus šel za něho. Můj Obhájce stál na mém místě. Obhajoval můj případ. Byl jsem nevědomý. On řekl Otci, že nejsem hoden, že jsem nevědomý. Ale On mne miloval a zaujal mé místo. Zastupoval můj případ a dnes jsem svoboděn. Ano. Prolil Svou krev, obětoval ji za naše hříchy. Vzpomeňme na středu večer. Věřící hřeší, ale hříšníci nemohou hřešit. Hříšník nehřeší, on je hříšník. On je právě předem hříšník. To je vše. Vezměte desky této knihy, jsou černé. Kolik je toho na nich černého? Tak je to s hříšníkem. Je předem odsouzený. Řekneš: „Jak je to, když se dopustí cizoložství? Když znásilní nějakou ženu? Když hraje? Když někoho zastřelí?“ Do toho nám nic není. Máme zákony, které se o to starají. Nejsme zastánci reformy, jsme kazateli evangelia. Neodsuzujeme ho za jeho činy, neodsuzujeme ho, že se dopustil cizoložství. Neodsuzujeme ho, neboť je hříšník. Kdyby byl věřící, nečinil by to. Tak je to. Kdyby byl proměněn, nečinil by to. Ale že je hříšník, tím to je, že to činí.

To podkopává půdu pod nohama mužů zákona. Ano, jistě! Braře, dovol mi, abych ti to řekl: Ne ze skutků, nýbrž z milosti jste zachráněni a to vírou. Neodsuzuji bratry zákona. Jsou to moji bratři. Budou tam právě tak, jako ostatní, neboť Bůh předurčil Svoji Církev, aby tam byla. Ale věc je ta, že udržujete lidi v takové rozháranosti, že nevědí, na čem jsou. Dejte jim prostě vědět: dokud ještě mají žádosti po světě, pak vůbec ještě neudělali začátek.

Své ženě jsem věrný ne proto, že si myslím, že by se jinak dala se mnou rozvést. Jsem jí věrný proto, že ji miluji. Je to zákonné postavení, které jsme zaujali, avšak my se milujeme. Dříve, nežli to se mohlo stát, musela tu být láska. Miluji ji a ačkoli si myslím, že by mi odpustila, kdybych učinil něco nesprávného, přesto bych to neučinil. Miluji ji.

Tak je to s Kristem. Kdybych se dožil padesáti, devadesáti, nebo sta let a mohl ještě padesát let kázat, ale nekázal bych, nýbrž seděl dole u řeky, tak bych byl přesto zachráněn. Bůh mne zachránil Svou milostí ne pro nějakou zásluhu nebo něco, co bych mohl učinit, nebo co jsem učinil a pod. Káži, protože Ho miluji a že miluji Jeho lid. To je ten důvod, vím, že jsem přešel ze smrti do života, protože je miluji a jdu za nimi. Je jedno, v jakém stavu se nacházejí, přesto sleduji, jdu, abych je dostihl, abych je vytáhl. Jestliže kazatelé denominace a jiné skupiny s tím nesouhlasí, tak mě to nezdržuje. Tady je něco: Jeho to také nezdržovalo. Setkal se přímo s nevírou a Jeho to také nezdržovalo. Šel přesto vpřed. To je to, co činíme, vycházíme, abychom je dostihli. Ať by to bylo cokoli, dostihněte je,

uchopte je a držte je vši mocí. Nevíte, kdo jsou. Zachraňte je pro lásku. Ne, že to musím učinit, nýbrž protože miluji, protože miluješ.

Řekneš: „Musím to dát do pořádku s ženou, ale říkám ti, udělám to jen proto, že chodím do sboru. Ne, ty sám to jsi, který nejprve musíš přijít do pořádku. Vidíte? Nemáš-li lásku Boží ve svém srdci, když tě něco usvědčí a poznáš, že jsi převrácený, pak jdi a dej si to do pořádku s Bohem. Pak to dáš do pořádku také se svým bližním.

Ježíš učinil totéž. Řekl: „*Když přijdeš k oltáři a vzpomeneš si, že máš něco proti svému sousedovi, nebo že tvůj bratr má něco proti tobě, tak jdi a nejdříve to uveď do pořádku.*“

Nuže, věci, které přijdou. Ve středu večer jsme uvažovali o zjevení se synů Božích. Dnes ráno na to budeme navazovat. Bůh na to čeká. Na konci času staneme všichni před Ním. Andělé nebyli ztraceni. Nebudou se moci nikdy z těchto pozhnání tak těšit, neboť oni nikdy nebyli ztraceni. Ale já vím, odkud jsem přišel. Víím, z jaké skály jsem byl vytesán, já hříšník. Ty víš, z čeho jsi byl vytržen. Když On nás našel, pak budeme moci stát před Bohem. Ó, jaký to bude den!

Zpět k přijetí za syny. Nuže, dobrota Boží musí působit. Kdybych vám to jen dokázal vyložit. Začneme 5. veršem. Přečtu to: „Předurčil nás podle svobodného rozhodnutí své vůle skrze Ježíše Krista k přijetí za Svě syny.“

Je to Boží zalíbení, aby se činila Jeho vůle. Nuže, co On činí? Uvádí Svou Církev do pravého stavu. Dosadit, postavit na správné místo. Jako první volal Svoji Církev: metodisty, presbyteriány, luterány, baptisty, On je volá. Co činil potom? Poslal Ducha svatého a dal jim křest Ducha svatého.

Rád bych, abyste vy letničtí dostali ze srdce ven toto: Letnice nejsou denominace. Letnice jsou zkušenost. Je to Duch svatý. Není to organizace. Není možno Ducha svatého organizovat. ON s tím nesouhlasí. Můžete mít organizaci, kterou tak jmenujete, ale Duch svatý se pohybuje dále a nechá vás sedět tam, kde jste a jde prostě dále. Hleďte, letnice nejsou organizací, letnice jsou zkušenost.

Potom dal Bůh Svým dětem znovuzrození křtem Ducha svatého. Dostali se docela blízko, když se očistili, Nazarění, Poutníci svátosti. Pak udělali zkušenost letnic, přišli ke křtu Duchem svatým, k navrácení darů. Vyšli s mluvením jazyky a jejich výkladem, s dary uzdravování a divů činěním a znamení a divy je počaly provázet. Nyní jsou dětmi Božími. Pozičně jsou v Kristu, stali se dětmi Božími. Stali se dětmi Božími narozením.

Znovuzrození – obrácení samo je Duch svatý. Ještě nejste opravdu obrácení, dokud jste neobdrželi Ducha svatého. To říká Písmo. Zeptejte se někoho, kdo čte

v Písmu. Ježíš hovořil s Petrem. On byl ospravedlněn vírou v Ježíše Krista, stal se Jeho následovníkem, apoštolem, Ježíš mu dal klíče nebeského království. Podle Jana 17:17 je On posvětil. Dal jim moc, vyslal je, aby vymítali d'ábly, atp. posvětil je. „*Posvět' je Otče v Tvé pravdě. Slovo Tvé je pravda ... JÁ se posvěcuji za ně.*“

To je jedno z nejlíbějších slov, které jsem kdy slyšel: „*Otče, JÁ se za ně posvěcuji.*“ Víš, že On měl právo na domov? ON byl člověk. Víš, že jako muž sám měl právo mít ženu? Měl právo na všechny tyto věci, ale On řekl: „*Otče, JÁ sám se posvěcuji.*“

Včera jsem mluvil s jedním kazatelem. V jeho sboru budu kázat po několik večerů. Vypτάval jsem se ho na určitou věc a on řekl: „Ano, bratře Branhame, ale většina mých lidí v to nevěří.“

Řekl jsem: „Většina z nich je zákonická?“

Odpověděl: „Ano.“ On sám tomu tak nevěřil, ale „kvůli nim.“ Ó, nejraději bych ho byl obejmul. „Kvůli nim.“ Hleďte, „*JÁ sám se posvěcuji za ně.*“

Ježíš vycvičil 12 mužů, aby skrze těchto 12 mohl přinést světu evangelium. Řekl: „*JÁ se posvěcuji za ně.*“ Posvět' se pro své sousedy, pro jiné lidi. Neužívej své svobody jako roušky, řekl Pavel, ale posvět' se sám. Chovej se v sousedství, jak se sluší na pravého křesťana. Měj takový smysl pro společenství, abys, když potkáš svého nepřítele, se nechal za něj posvětit, tak abys nevědomky činil to, co je správné.

Nyní k přijetí syna. Když se narodil syn, byl sice synem, ale teprve po osvědčení byl ustanoven dědicem, teprve když bylo zjištěno, jestli si počínal, nebo se choval správně či převráceně. Dovolte mi, abych vám ukázal, že letnice nejsou denominace. Kolik vás je zde, kteří jste dříve byli baptisty a obdrželi jste Ducha svatého? Kolik je zde metodistů, kteří obdrželi Ducha svatého? Zdvihněte ruku! Kolik je zde Nazarénu, kteří obdrželi Ducha svatého?

Zdvihněte ruku! Kolik presbyteriánů, luteránů a vy z jiných denominací, kteří jste nikdy nenáleželi k letniční církvi, kteří jste patřili jen k denominaci a obdrželi jste Ducha svatého, ukažte svoji ruku. Letnice nejsou denominace, je to prožitek.

Nuže, vás Bůh přivedl do Těla Kristova. Co činí potom? Dá vám čas k osvědčení, kdy své chování posvěcujete a stáváte se poslušnými Ducha svatého bez ohledu na to, co říká svět. To bych rád silně zdůraznil. Nechtěl bych být hrubý. Nemyslete, že to s vámi myslím špatně. Ale s čím mám co dělat, je, že se lidem káže Bohem zjevená pravda a oni se otočí a dělají dále tytéž věci a ještě tvrdí, že mají Ducha svatého. To by člověka zničilo. Co se děje? Oni se vracejí

k týmž věcem, právě tak jako děti Izraele, které chtěly krále, jenž jim měl vládnout, aby byly právě takové, jako Amorejští, Amalechitští a Filistínští.

Víte, dámy, že je to převrácené nosit kalhoty? Víte to? Víte, že je převrácené stříhat si vlasy? Víš muži, že je převrácené dál kouřit a jednat tak, jak to děláš? Víš, že je převrácené, když nejsi mužem ve svém domě? Tvá žena dostane malý výbuch zlosti, vyhodí tě ze dveří a ty řekneš: „Požehnané tvé srdce, miláčku, hned se vrátím.“ Jak bys mohl dohlížet v domě Božím, když neumíš mít pod kontrolou ani svůj vlastní dům? Tak to přesně je. Víš sestro, že tvůj muž není jen tvým mužem, ale i tvým vládcem? Bůh to tak řekl, neboť muž nebyl sveden, ale žena. A vy kazatelé nadále ustanovujete ženy ve svých sborech za kazatelky, ačkoli víte, že Boží Slovo to odsuzuje.

Pokračujete s křtem ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého, ačkoli není v Bibli známky po takovém provádění. Chtěl bych, aby mi arcibiskup nebo někdo jiný ukázal, kdy byl někdo v Bibli křtěn na jméno Otce, Syna a Ducha svatého. Chtěl bych, aby mi ukázal, kde byl někdo pokřtěn jinak, než na jméno Ježíše. Ale Jan přece tak nekřtil. On křtil se zřetelem na Jeho příchod, tehdy ještě nevěděli, kdo On je. Ale jakmile Ho poznali, museli být znovu pokřtěni ve jméno Ježíše Krista. Ptal jsem se kazatelů Assemblies of God, baptistů, presbytariánů a jiných, ale o tom nechtějí mluvit. Chtěl bych to místo z Písma vidět. Ale pak jsem fanatik, pak jsem se zbláznil, ztratil jsem rozum, jsem bludař, jen proto, že se snažím vám říci pravdu.

Nuže, je to pravda bratři. Když se někdo úplně vydal Bohu, pak je vydán se vším, co má. Jste oddělení, jste jiným stvořením. Mnoho je povolanych, málo vyvolených. Ano, mnoho je povolanych. V srdci máte volání. „Ano, věřím, že Bůh mne miluje. Věřím tomu.“ Ale bratře, budeš právě tak ztracen, jako ostatek, neboť oni v onom dni přijdou a dokonce řeknou: „Pane, ve Tvém jménu jsem vyháněl dábly, mnoho věcí jsem činil ve Tvém jménu, měl jsem shromáždění s uzdravováním, kázal jsem evangelium, dábly vymítal.“ Ale Ježíš řekne: „*Odejděte ode Mne, neznám vás činitelé nepravosti...*“ „...*je to ten, který činí vůli Otce Mého.*“ Proč to lidé nemohou vidět? Vím, že to bolí. Nechci vás zraňovat, to bych nechtěl.

Jsem přesvědčen, že žijeme v konečném čase, a že Bůh provádí přijímání za syny, uvádí ty Svě v církvi do pravého stavu do Těla Kristova. Nebude jich tak mnoho, které do toho Těla dá. To vám říkám předem.

Nyní řeknete: „Bude to velký zástup!“ Ale On měl také 6 000 let, aby tyto vytáhl. Považte, přijde zmrtvýchvstání a my s nimi budeme vzati vzhůru, jenom několik málo. Pospěšte si se svým spasením. Přezkoušejte se a poznejte,

co šlo převráceně. Hled'te, poznejte, jaká je příčina. Víím, že je to tvrdé, ale bratře, je to pravda. Je to Boží pravda.

Přijetí za syny. Měli bychom hořet pro Boha, abychom dnem i nocí o to usilovali. Nic by nemělo být s to nás zdržovat, měli bychom být vlídní a laskaví, tak milí a Kristu podobní ve svém životě a to každého dne našeho života. Ježíš řekl: „*Hled'te na lilie na poli, jak rostou. Nepracují a nepředou a přece říkám vám: Ani Šalomoun ve své slávě nebyl tak nádherně oděn, jako jedna z nich.*“ Šalomoun byl oblečen do šatů z nádherného hedvábí a ruční práce atd. Ale to není to, o čem mluvil On. Lilie roste tak, že dnem i nocí spěje vzhůru. S čím se chcete vy na konci ukázat? Jestliže spravedlivý sotva ke spasení dochází, kde se ocitne hříšník, nevěřící, bezbožník, člověk, který slyší Slovo a odmítá podle Něho chodit. Inu, co budeme dělat.

Toto zde je náš sbor. Máme mezi sebou snad čtyři nebo pět cizích, ale toto je naše církev. Poučuji vás. Bude to na pásku. Chtěl bych, aby ti, kteří budou poslouchat magnetofonové pásky, pamatovali na to, že toto je určeno mému sboru. Lidem odjinud se snažím být gentlemanem, takže jim řeknu jen tolik, aby i nemluvnata, která mají své ideje ještě z požívání sbíraného mléka, mohla jít s sebou. Ale když dojde na to, vyložit důkladně pravdu, pak nás ji nechtě vyložit.

Přijetí za syny – pozičně uvést do pravého stavu. Kde jsou? Ukažte mi, kde se nacházejí. Bůh vyvolává Svě děti skrze zjevení. Ony o tom nepotřebují říkat ani slovo, vy vidíte, že se něco stalo. ON přijímá svého syna, uvádí ho pozičně do pravého stavu ve všech věcech. On má stejnou autoritu. Jeho slovo je tak dobré jako slovo archanděla, dokonce lepší. Syn byl přijat, byl přiveden do vyššího postavení, jeho oděv a barva se změnily. Otec uspořádal slavnost a řekl: „Toto je můj syn, od nynějška je správcem. Je vládcem nad vším mým vlastnictvím. Vše, co patří mně, patří jemu.“ Tak je to. Mohli bychom se vrátit k Elahovi, k Elohimovi, k Němu, tomu ze Sebe samého existujícímu. Pak On vystoupil jako Jehova, který něco stvořil. Dal lidem vládu nad zemí. Na co čekáme? Na zjevení se. Země lká.

Přečteme si to: „*Předurčení podle rozhodnutí vůle Jeho, k chvále slávy Jeho milosti.*“ Co je milost? Jeho milost je láska. Na počátku, když ještě nebyl Otcem, stvořil si děti, tak jsme předem určeni k přijetí za syny, ke chvále Jeho milosti, kterou nás obdařil ve Svém milovaném – jenž je Kristus.

Jak nás obdařil? Jak se dostaneme do Něho? Skrze jednoho Ducha jsme všichni vekřtění v Něj. Slyšte!

„...v Něm máme vykoupení skrze Jeho krev, totiž odpuštění hříchů...“

Jak můžeme kázat předurčení od Boha, Jeho ustanovení a plánování, ledaže je smíření za hřích? Jak to, že děláte každý den chyby, každý den učiníte něco

převráceného? Ale jste-li znovuzrozeni, muž nebo žena, jakmile uděláte nějakou chybu, ví Bůh, že toho litujete. Nemohli byste stát v přítomnosti prezidenta Roosevelta a někoho jiného a říci: „Byl jsem převrácený, Bože, odpusť mi tuto věc.“ Co je to? Je zde smíření skrze krev.

Pozorujte to: hříchy. Hříšník je hříšník, žije v hříších. Ale církev zhřeší, jedná převráceně, má převrácenou myšlenku, převrácené dojmy, má pochybnosti, je kolísavá jako malé dítě, které se učí chodit. Neumí ještě dobře chodit, protože je ještě malé. Ale my máme ruku, která dosahuje dolů a nás podpírá a říká: „Učiň tento krok takto můj synu.“ ON nás nepopadne, aby nám nařezal, protože jsme učinili chybu. ON nás nezmlátí k smrti, protože jsme se pokoušeli chodit. ON nás miluje, jako my milujeme své děti. Opravdový otec nebije své dítě, když se pokouší chodit a přitom upadne na zem. Podá mu svou velkou, silnou ruku, zvedne ho a podrží oběma rukama a řekne: „To musíš dělat takhle. Takto jdi.“

Tak to dělá Bůh se Svou církví. Sáhne dolů a bere je do Svých rukou, zvedne je a řekne: „Chod' takto, synu. Neříkej to takhle, ale tohle řekni. Nu, nedbám na to, co říká církev, co ten nebo onen říká. Ty to říkej takto. Tak to je. Když to Mé Slovo tak zvěstuje, zůstaň při tom, chod' v tom, tak musíš stavět své kroky.“

Kdyby za naše hříchy nebylo smíření, láska, neměli bychom nikdy šanci. Ó, na těchto slovech můžeme zakotvit.

„...*podle bohatství Jeho milosti, kterou na nás vylil v hojnosti...*“ (podle něm. překladu Bible – v překypující hojnosti.)

Co je překypující? ON má překypující hojnost. „...*kterou na nás hojně vylil se vší moudrostí a opatrností.*“

ON má pro nás hojně moudrosti a opatrnosti. Se vší moudrostí, ne světskou; moudrost tohoto světa je Jemu bláznovstvím a moudrost Boží je bláznovstvím pro svět. Je to jako den a noc. Jedno s druhým nemůže souhlasit. Ale když vyjde slunce a rozední se, musí ustoupit noc. Když začne vycházet světlo evangelia, začnou věci světa ustupovat. Co to způsobuje? ON zaplavuje Svě děti slunečním světlem. Ony chodí v Duchu, jsou vedeny Duchem, chodí v bohatství Jeho milosti se vší opatrností a moudrostí, s pochopením a prozíravostí a s poznáním, jak chodit. Když poznáte něco převráceného, buďte pak sami opatrní, jak jednáte. Když je to převrácené, pak buďte sami opatrní, jak tomu čelit. Opatrnost! Buďte velmi pozorní, velmi jistí jak se proti tomu postavit. Moudří jako hadové a prostí jako holubice. Tak to řekl Ježíš.

Ó, tyto vzácnosti přátelé! Mohli bychom den co den u toho prodlévat. Nejsou podivuhodné? Opatrnost a moudrost hojně na nás vylil. ON nám nedal jen lžíci, nýbrž vzal plnou velkou lopatu a ustavičně to na nás vylévá.

Hojnost moudrosti a opatrnosti Jeho milosti pro nás. Ó, úžasná milosti, jak líbezný je tvůj tón!

„...kterou na nás hojně vylil se vsí moudrostí a opatrností. Oznámil nám totiž tajemství Své vůle.“

Koho On oslovuje? Denominace? Prosím moji bratři, nemyslete, že vaše denominace zlehčuji, to nedělám. Pokouším se vám říci, že to byla předem převrácená věc. Ježíš řekl: „Jděte a kažte evangelium.“ Šli jsme a udělali denominace. To je důvod, proč to nemáme. Chodíme podle lidské moudrosti. Kdyby mohl vstát Calvin!

Nedávno jsem stál u hrobu jednoho velkého muže, velkého zastánce reforem a pomyslel jsem si, jak velký to byl muž. Skutečně jím byl, byl to John Wesley. Myslel jsem si, kdyby tak dnes mohl vstát z hrobu a vidět stav své církve, tak by se styděl za své jméno. John Wesley byl bohabojný muž, který v Boha věřil a následoval Mu krok za krokem. Ale když John zemřel, řekli si: „Uděláme mu kostel, abychom měli církev a nazveme ji metodistickou církví, podle jeho metody posvěcení, což je druhý skutek milosti.“

Tak udělali církev a dnes tito církevníci popírají všechno, za co se John Wesley zasazoval. Kázal Boží uzdravování. Věřil v křest Ducha svatého. Věřil v navrácení darů. John Wesley, Martin Luther a mnozí z těch velkých mužů mluvili v jazycích a vykládali jazyky. Ale kdybyste dnes v některé metodistické církvi mluvili jazyky, vyhodili by vás ze dveří. Co se děje v době, kdy bychom měli být přijati za syny? Co je? Co se to děje? Přijali něco jiného, protože neznají tajemství Boží. A oni je nikdy nepoznají skrze nějaký seminář.

Dovolte, abych něco přečetl. Je vám to vhod? Něco jsem si poznamenal o Pavlovi, velikém učiteli tohoto poselství. Pojdme na okamžik do Skutky 9:1: „*Ale Saul soptil ještě hrozbami a vraždou proti učedníkům Páně...*“ Ó, tento malý zlostný Žid – „*...i přistoupil k veleknězi a žádal od něho listy pro synagogy v Damašku, aby nalezne-li nějaké stoupence toho učení, muže i ženy, přivedl je do Jeruzaléma v poutech.*“

„Vyhledám je a až je najdu, ó, hochu, pak s nimi zatočím. Jen co je najdu.“ Ale on byl předurčen.

Jak si můžeš být jist, že opilec tam dole není předurčen k životu? Jak můžeš vědět, jestli by malé stisknutí ruky a pozvání do sboru ze staré pouliční děvky, kterou ani nechceš oslovit, neudělalo Boží svatou, která bude ve slávě? Jak můžeš vědět, že není předurčena? Nevíme to, proto je naší povinností být jako rybář, který vrhá svou síť do moře a vytáhne ji. Vytáhne žáby, ryby, ještěrky, vodní pavouky a nejrůznější vodní živočichy, ale ryby jsou mezi tím také. Nevěděl to, prostě vrhal svou síť a to činíme i my. Pozorujte Pavla.

„Výžádal si dopisy pro synagogy v Damašku, aby stoupence nového učení, které by našel, muže i ženy, přivedl v poutech do Jeruzaléma.“

Bratře, byl velmi brutální. *„Přiblížil se k Damašku a najednou ho obklíčilo světlo...“* Cestou přicházel kněz, Dr. F. F. Jones a řekl: *„Teď potřebuješ školení v semináři, synu, myslím, že tě Bůh může upotřebit.“* Nebylo by to strašné, kdyby to místo Písma vypadalo takto? Kdybychom to tak četli? To neříkám jako vtip, ale to říká, že to, co se děje, je zrovna tak nesmyslné. *„Víš, tvá matka byla dobrá žena. Myslím, že bys mohl být dobrým kazatelem.“* Hled'te, co se stalo.

„Když se přibližoval k Damašku, najednou ho ozářilo světlo z nebe.“

Vidíte, začalo to nadpřirozeně – světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas, který k němu mluvil: *„Sauli, Sauli, proč Mne pronásleduješ? On se zeptal: ‚Kdo jsi, Pane?‘ A On řekl: ‚JÁ jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ! Ale těžko ti bude kopati proti ostnu! A chvěje se, pravil s úžasem: ‚Pane, co chceš, abych činil?‘ Pán odpověděl: ‚Vstaň a jdi do města, tam ti bude pověděno, co máš činit.“*

Muži, kteří ho doprovázeli na cestě, šli s ním a našli Ananiáše, který měl vidění. Všechno nadpřirozené. Tento starý Saul, ten zlý chlapík! Ananiáš měl ve svém domě vidění. Byl prorok a modlil se ve svém domě a viděl vidění. Pán k němu mluvil a řekl: *„Vstaň, jdi do ulice, která se nazývá Prímá a hledej v domě Judově Saule, jménem Tarsenského. Odpověděl: ‚Pane, slyšel jsem velké věci. Neposílej mne, jsem jen nepatrný člověk. Neposílej mne k němu.“*

Ale Pán odpověděl: *„Daroval jsem mu na cestě prožitek. Zjevil jsem se mu v ohnivém sloupu. Ranil jsem jej slepotou. Musel jsem ho nechat oslepnout a rozbít, nežli z něho mohu něco udělat. Všechnu teologii jsem musel strhat. Víš, že byl velkým mužem v církvích. Měl mnoho vyznamenání, nepotřeboval již nic získávat, ale to všechno jsem z něj musel odejmout.“*

To je ta věc. Nejde o to, dostat víc do něho, nýbrž dostat z něho všechno ven. Myslím, že to tak je s mnohými kazateli. Vezměte z nich ven, aby Bůh mohl dát dovnitř Svého svatého Ducha. Vyjmi! Ananiáš řekl: *„Ale Pane, ten muž je hrozný.“* ON odpověděl: *„Hle modlí se. Jdi určitou cestou a přijdeš ke studni. Nech ji po své levici a jdi dále až přijdeš k bílému domu, tam zaklepej na dveře. Tam leží v hale. Tak daleko ho přivedli. Vlož naň ruce, doved' ho k damašské řece a pokřti ho na jméno Ježíše. Neboť ti řeknu, co učiním. Bude muset mnoho trpět pro Mne, neboť je Mým poslem pro pohany.“* Amen.

„Okamžik Pane, kterou školu mu mám doporučit?“ Víte, co musíte učinit! Přečteme si z epištoly ke Galatským, abychom se to dověděli. Začneme u Galatským 1:10, abychom se dověděli, do jaké školy nebo semináře Pavel šel a kdo na něho vzkládal ruce a jaké věci se staly.

„Snažím se teď získat přízeň lidí, či Boha? Nebo usiluji se líbiti lidem? Věřu, kdybych se chtěl líbit lidem, nebyl bych Kristovým služebníkem.“

Ó, hleďte, zde bych chtěl něco říci. Kdo z vás ví, že to byl Pavel, který lidem přikázal, aby se dali ještě jednou pokřtít ve jméno Ježíše ve Skutky 19? Jistě to učinil. Pojdme k 8. verši: „*Avšak i kdybychom my nebo anděl z nebe kázal vám jiné evangelium než to, které jsme vám kázali, buď proklet!*“

„Odkud máš toto evangelium Pavle?“

Verš 9. říká: „*Řekl jsem dříve a ještě jednou opakuji: hlásá-li kdo jiné evangelium, než to, které jste přijali, buď proklet.*“

Kdyby to byl archanděl, biskup, superintendant, kdyby to byl doktor Ten a Ten, kdokoli to je, jestliže nekáže vodní křest na jméno Ježíše Krista a křest Duchem svatým, jestliže nekáže navrácení, příchod Kristův, všechny tyto věci, nechtě jej být prokletým. Jestliže se pokouší o jednom z těchto slov říci: „To bylo pro jiný čas,“ a přinese místo toho nějakou slátanou myšlenku, kterou se naučil v semináři, nechtě ho být prokletým! Čtěme dále a uvidíme, jak obdržel Pavel to, co se vám pokouším dnes ráno říci.

„Snažím se teď získat přízeň lidí či Boha? Nebo usiluji líbit se lidem? Věřu, kdybych se ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým.“ Jak mohu já, nebo jiný člověk, který Boha miluje a zvláště kazatel, očekávat něco jiného, než že bude lidmi nenáviděn. Ježíš řekl: „Když Mne, Pána domu, Mistra, toho největšího z vás všech tak nazývají ... mohu činit více divů a více skrze Ducha svatého, než vy všichni, neboť mám všechnu plnost v Sobě. A když Mne nazývají belzebubem, oč více budou vás tak nazývat. Ale nedělejte si starost, co máte říkat, neboť nebudete mluvit, nýbrž Otec, který ve vás přebývá, vám to v tom čase vnukne.“ Zůstaňte se Slovem!

Na konci Zjevení On řekl: „*Kdo by něco přidal k Slovům této knihy nebo ubral z prorockých slov, tomu odejme Bůh podíl jeho na stromu života.*“ Bůh nám pomoz zůstat se Slovem. Dovolte mi nyní, abych rychle přečetl další verš: „*Prohlašuji vám bratři: Evangelium, které jsem vám kázal, není lidská věc.*“

Nejsem metodista, ani baptista, presbyterián nebo letniční. Nebylo to také podle lidského způsobu.

„*Nepřijal jsem je ani se mu nenaučil od člověka.*“

„Nepřijal jsem je od člověka ani skrze seminář, ani od nějakého doktora teologie, ani školním vzděláním. Tak jsem je nepřijal, tak jsem také nikdy neučil, takovým způsobem jsem je nenalezl, touto cestou ke mně nepřišlo.“

„Jak jsi je tedy přijal Pavle?“

„...skrze zjevení Ježíše Krista. Když se mně zjevil Kristus, že je Syn Boží, když Ohnivý sloup onoho dne na mne padl, zeptal jsem se: ‚Kdo jsi Pane?‘ ON odpověděl: ‚JÁ jsem Ježíš.‘“

Dovolte, abych vám řekl, co se s ním stalo. Když dnes někdo má prožitek, chtěli by, aby se deset let učil řečtinu a dalších deset let ještě něco jiného. Do té doby je po všem.

„Já jsem je nepřijal od člověka, ani se mu nenaučil vyučováním, ale skrze zjevení Ježíše Krista. Vždyť jste slyšeli o mém obrácení a o mém dřívějším chování v židovstvu ... byl jsem velký doktor, ó, měl jsem to.“

Byl vyučen od Gamaliele, největšího učitele, kterého v zemi měli. Kdo z vás ví, že Gamaliel byl jedním z velkých učitelů? Ano!

„Mé židovské náboženství bylo ve mně. Dovedl jsem odříkávat všechna apoštolská ustanovení a všechny ty věci, dovedl jsem odříkávat všechny ranní modlitby a věděl jsem, jak se vyslovuje požehnání nad lidmi.“

„Církev Boží jsem nesmírně pronásledoval a chtěl ji zničit. Tolik jsem se snažil této skupině svatých koloběžek učinit přítrž v horlivosti pro židovství ... Ó, jak velkým mužem jsem byl, velice jsem horlil. Ukázal jsem jim, že jsem je mohl zničit, jsem vinen Štěpánovou smrtí, a činil jsem mnoho jiných věcí. Hled'te, co jsem dokázal! Nesmírně jsem je pronásledoval. V zaujetí pro židovství jsem vynikal nad mnohé své vrstevníky ve svém národu, velice jsem horlil pro tradice našich otců.“

Považte, ne pro Slovo Boží, ale tradice jejich otců. Jinými slovy tradice církve. Míním: „Byl jsem metodistou až do hloubi svého nitra, byl jsem baptistou až do hloubi svého nitra, byl jsem letniční až do hloubi svého nitra.“

Ó, jste jimi? Já bych chtěl být Boží až do hloubi svého nitra. Ano, to je to. Vidíte?

Tradice otců. „*Ale když se zlíbilo Bohu, který mě od života matky oddělil a Svou milostí povolal – zjevit ve mně Syna Svého...*“ Co je to? Duch svatý ve mně! Bohu se zlíbilo vzít mne.

„*Který mě od života matky oddělil, aby ve mně zjevil Svého Syna skrze Ducha svatého.*“ Zjevit se sám ve mně. Chtěl bych trochu zajásat.

Dovol mi to říci bratře. Když se ale líbilo Bohu! Ó, haleluja! Když se zlíbilo Bohu. Otec opilec, matka – Bůh ti žehnej maminko, nic neříkám proti tobě. Ale matka nevěděla o Bohu víc, než zajíc o sněžnicích a otec, který ležel opilý na ulici ... Neměl jsem boty do školy, vlasy dlouhé skoro až do týlu a všichni mě nenáviděli, protože jsem jako Kentučan bydlel v Indiáne. Ó, byla to zlá věc. Ale Bohu se zlíbilo. Amen. Zlíbilo se Bohu, který mě od života matky oddělil,

tak aby ve mně zjevil Svého Syna tím, že mě učinil kazatelem Slova, který s ním zůstal a ukazoval mi vidění, znamení a divy. Vidíte, o čem On mluvil? Bohu se zlíbilo to učinit. Poslouchejte pozorně. Nyní k 16. verši:

„...zjeviti ve mně Svého Syna, abych evangelium o Něm hlásal mezi pohany, tu jsem se neobrátil hned na lidi z masa a krve...“

„Nešel jsem hned k biskupovi a neptal jsem se ho, co mám dělat, neobrátil jsem se k tělu a krvi, na organizaci apod. S nimi jsem neměl nic společného. Nikdy jsem se neradil s tělem a krví, ani jsem nešel do Jeruzaléma ke všem svatým kněžím a svatým otcům a neřekl jsem: Nuže víte, že jsem měl vidění. Co si s tím mám počít?“ Viděl veleslavného Pána Ježíše ve vidění. Byli by mu řekli: „Klid' se odtud. Co je s tebou, ty svatá koloběžko? Co se s tebou stalo?“ Ne, jejich vyznamenání měl již dříve.

Zde řekl Pavel a mohu vám to ukázat v Písmu, že musel na všechno zapomenout a mít to za nic, aby poznal Krista. *„Ani jsem nešel do Jeruzaléma těm, kteří byli apoštoly přede mnou, ale odešel jsem do Arábie a pak se vrátil do Damašku. Teprve po třech letech jsem se odebral do Jeruzaléma oznámit se s Petrem a pobyl u něho 15 dní.“*

Čteme-li dále, zjistíme, že on a Petr se předtím nikdy nesetkali, neznali se, nikdy se spolu neviděli. Když se setkali, kázali totéž evangelium. Bůh má školu, ó ano!

Petr vystoupil o Letnicích a řekl: *„Pokání čiňte každý z vás a dejte se pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů, tak přijmete dar Ducha svatého.“*

Filip řekl: „Ó, je to nádherné, i já musím něco dělat. Mám nutkání jít do Samaří.“ Vydal se tam a na cestě vydal svědectví. Přišla nemocná žena, na kterou vzkládal ruce a ona začala poskakovat a volala: „Čest buď Bohu, stalo se to!“ Začalo velké probuzení.

Řekl: „Všichni potřebujete Ducha svatého. Musíte se dát pokřtít na jméno Ježíše.“ Tak pokřtil každého ve jméno Ježíše Krista. Potom řekl: „Petře, teď přijď a vlož na ně ruce.“ A přijali Ducha svatého.

Když byl Petr v domě Korneliově, stalo se to právě tak. Pavel ho vůbec neznal, ani o něm neslyšel. Šel podél pobřeží a přišel do Efezu a našel jisté učedníky. Našel tam baptistického kazatele, Apolla učeného muže, moudrého, neobyčejně vzdělaného, výmluvného. Dokazoval Starým zákonem, že Ježíš byl Synem Božím. Ano, to byl moudrý muž. Jásali a měli velikou radost. Tak to říká Bible. Prečtete si Skutky 18 a 19 a hleďte, shoduje-li se to. Radovali se a tančili v Duchu a pobíhali, víte? Pavel se zeptal: *„Přijali jste Ducha svatého od té doby, co jste uvěřili?“*

Vy baptističtí bratři, chcete, aby to lidé spolkli, když jim říkáte, že řecký originál vypovídá: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“ Vyzývám vás, abyste mi to řecké přinesli. Mám řecký originál. Mám i aramejský a hebrejský. V každém z nich stojí: „*Přijali jste Ducha svatého od té doby, co jste uvěřili?*“

Vírou spasení, je to vaše víra v Boha. Krev vás zachovává čistými, neboť byla přinesena jako oběť. Krev nespasí, jen vás zachovává čistými. Jak můžeš říci, že jsi zachráněn? Vírou jsi spasen a to skrze Boží předvídání, kterým vás povolal. Jste zachráněni a Krev působí smíření a zachovává vás ustavičně čistými. Potom jste skrze jednoho Ducha, Duchem svatým pokřtěni a přijdete do společenství věřících a do společenství Ducha svatého, takže jste vedeni Duchem a činíte znamení a divy.

Počkejte, půjdeme dále. Čekáme ještě na něco. Doufám, že to brzy dostaneme. Je skoro na čase, abychom přestali, ale budeme uvažovat ještě o jednom nebo dvou Slovech.

Jak dlouho trvá vykoupení? Jak dlouho? Co je to za vykoupení? Od církve k církvi? Pojďme na okamžik k Židům 9:11 abychom viděli, jak dlouho trvá vykoupení. „*Kristus však jako Velekněz budoucích hodnot vešel větším a dokonalejším stánkem, ne rukama udělaným, (to je tentýž učitel Pavel) to jest nepocházejícím z tohoto tvorstva, ani s krví kozlů a telat, ale s vlastní krví jednou provždy* – kolikrát? Jednou! – *do svatyně a zjednal věčné vykoupení.*“

Vykoupení na týden? Vykoupení do příštího probuzení? Na jak dlouho?

Věčné vykoupení pro nás. (V něm. – věčně platné.)

Co znamená slovo – věčně platné? Být v Kristu, poté, co jsme uvěřili. Nikdo nemůže nazývat Ježíše Kristem – Pánem, jedině skrze Ducha svatého. Proto jsou tři skupiny lidí: Nevěřící, zdánlivě věřící a věřící. Ale ti, kteří věřili ve věčný život, prošli předdvořím.

Vezměte starý stánek úmluvy. Co bylo to první, co dělali? Šli do předdvoří – pohané. To další byl měděný oltář a měděná mísa, kde myli oběti. Pak byly oběti zabity a oltář pokropen krví. Potom byl Aron jednou v roce pomazán. Čím? Vůní růže sáronské, drahocenným voňavým olejem. Vylili mu jej na hlavu a tekla až dolů, na lem jeho roucha. Všimněte si, jak tento muž musel jít jednou za rok za oponu. Přinášel krev dovnitř k trůnu milosti. Jednou tam přinesl a nechal ležet hůl. Když tam přišel druhý den Mojžíš, vyrazila výhonky a květy a měla zralé mandle. Stará hůl, kterou měl možná celých 40 let na poušti, byla položena do svatyně. Hleďte, když tam dovnitř přinášel krev za smíření, byl pomazán. Měl na sobě oděv s granátovými jablky a malinkými cinkajícími zvonečky. Ten muž musel kráčet tak, že pokaždé, když pohnul svými nohama a dělal kroky, zvonečky hrály „svatý, svatý, svatý je Pán!“ Jak podivuhodné!

O čem mluvím? Slyš to Branhamův tabernakli! Měli jste šanci. Když je jednou člověk pomazán Duchem svatým, aby byl přijat do rodiny Boží, byl Otcem pozičně uveden do pravého stavu a do služby a k tomu účelu svého života, ke kterému ho Bůh povolal, pak musí být způsob Jeho života: „Svatý, svatý, svatý Pánu. Svatý, svatý, svatý ...“

Musíte věřit tomu, co bylo odedávna řečeno. „Svatý, svatý svatý Pánu.“ Nechť je Jeho Slovo na prvním místě, nechť pro vás znamená vše a upevněte je v srdci svém. Způsob vašeho života musí být ve Slově: „Svatý, svatý, svatý Pánu!“

„Ó, kdybys sem jen přišel, říkám ti, přijmeme tě do naší organizace i budeš velkým mužem.“ Svatý, svatý, svatý Pánu. Svatý, svatý, svatý Pánu i jdete dál. Je jedno, co kdo říká.

„Odvolajte zvukové pásky, udělejte toto, učinite ono! Tamto nedělejte!“ Svatý, svatý, svatý Pánu. Váš pohled je obrácen na Golgotu a ničím se nedáte zdržovat. Vedete život na vyvýšené cestě Krále, pomazání drahocenným oleem, vcházejíce do svatyně svatých. Amen. Tak je to.

Pavel řekl, že to nepřijal od člověka. Co říká v naší lekci v epištole Galatským? „*ON nám oznámil tajemství Své vůle.*“ Je to 9. verš. Chci si pospíšit. Připozdívá se.

Každé slovo je taková hrouda zlata. Můžete ji vzít a neustále leštit.

Můžeme hluboko kopat, můžeš vzít zde slovo, tam slovo z Mojžíše a leštit je přejít ke 2. Mojžíšově a zase je leštit, k 3. Mojžíšově a opět je leštit, až přijdeš ke Zjevení, všechno je Ježíš. Amen! Můžete je leštit, jak chcete a bude to Ježíš až ke Zjevení. Neboť On řekl: „*JÁ jsem, který jsem, který jsem byl a který přijíti mám. Jsem Kořen a Ratolest Davidova, Hvězda jitřní, Alfa a Omega.*“ To je A a Z v řecké abecedě. „Jsem od A do Z. JÁ jsem. Jsem všechno ve všem.“ Tak je to.

„*Jsem živ, byl jsem mrtev a hle, jsem živý na věky a mám klíče pekla i smrti.*“ Každý kus zlata – Slova, který přijmete a vyleštíte, vyzařuje Ježíše.

Zakrátko přestaneme. Nač čekáme? Proč jsme zde shromážděni? Jaký je důvod? Po čem vzdychá svět? Proč tu visí atomová bomba? Co jsou molekuly a atomy? Ó, co to vše má znamenat?

Jděte na okamžik k Římanům 8:14: „*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ Tak je to. „*Duch, kterého jste přijali, není přece duch poroby, abyste se báli...*“ Ptám se, jestli se toho mohu držet. Kdybych se toho jen mohl držet.

Ty se vůbec nepotřebuješ držet! Není to v tom, že já bych se toho držel, je to v tom, že On drží. Jsem teď v Něm. Vidíte?

Ted' řekneš: „Když jsem v Něm...“ Vy presbytariáni říkáte: „Vždycky jsme tomu věřili.“ Ale váš život dokazuje, že to nečiníte, ledaže vedete způsob života jako On a věříte témuž evangeliu, které kázal.

Baptisté, říkáte, že věříte ve věčnou jistotu. Ale jdete a kouříte doutníky, chodíte tancovat, ženy se stříhají vlasy, malují si obličej a jednají kdovíjak. Vaše ovoce dokazuje, že tomu nevěříte.

Jestliže se zeptám: „Věříš v Boží uzdravování?“

Slyším: „Dr. Jones říká, že to bylo za dřívějších časů.“

Nuže, pokrytče, co je s tebou? Ubohé svedené dítě, jste tak vzdáleni od evangelia, že je to člověku líto. Odchýlil jsi se od cesty na špinavou ulici k doutnající haldě smetí. Nemůžeš poznat, co On tu říká? Každý duch, který nevyznává Ježíše v těle příšlého, je převrácený duch. Bible říká, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky. Čím byl tehdy, tím je nyní. Tím je vždycky. Slyšte!

„Duch, kterého jste přijali, není přece duch poroby, abyste se báli, ale přijali jste Ducha ... (shromáždění říká: synovství).“

Nuže, když jste byli přijati za syny, jste v tom stavu, pak jste pochopili, že jste po ceremonii přijetí za syny uvedení do Těla Kristova. Jistě, jsi synem, dcerou, když jsi znovuzrozen. Pak jím jsi svým zrozením. Ale teď jsi uveden do správného postavení. Nepřijali jsme ducha strachu, nýbrž synovství, v němž voláme: „Abba,Otče!“ Což znamená: Můj Bože! Právě tento Duch to je, který ve spojení s naším duchem osvědčuje, že jsme děti Boží.

Jak se to děje? Říkáte: „Čest buď Bohu! Haleluja! Nestarám se o nic, jsem dítě Boží.“ A pak vyjdete a děláte takové věci? Duch Boží bude činit skutky Boží. Ježíš řekl: „*Kdo ve Mne věří, skutky, které Já činím, bude i on činit.*“ Vidíte?

Jestliže vyrazí vinný kmen a vyprodukuje trs hroznů a další ratolest ponese turky, pak je něco převráceného. Je to církev, která byla naroubována. Je to naroubovaný vinný kmen, je to naroubovaná osoba. (Římanům 11:19) Osoba, která patří k denominaci a říká o sobě, že je křesťan a nemá Ducha svatého, ani moc Boží a všechny ty věci...

Nuže, jdete a chováte se jako opilí, jen proto, že jste mluvili v jazycích. Slyšel jsem d'ábla mluvit v jiných řečech. Viděl jsem, jak tančili v duchu a jásali s pěnou u úst a různé jiné věci. Já mluvím o Duchu Božím. „*Jeho Duch svědčí našemu duchu, že jsme děti Boží. Jsme-li dívky, jsme i dědici, totiž dědici Boží a spoludědici Kristovi, jestliže ovšem spolu s Ním trpíme, abychom byli s Ním také oslaveni. Myslím totiž, že utrpení... (Ó, slyšte toto! Není to nádherné?) Vždyť i stvoření očekává s touhou zjevení synů Božích.*“

Na co čeká? Nač čeká všechno stvoření? Na zjevení synů Božích. Čeká na to, aby církev přišla do pravého stavu.

Když Bůh stvořil Adama, Svého syna, dal mu zemi za oblast jeho působnosti. Tady nebyl Ellahem, Elohimem, On byl Jehova. To znamená: Já jsem Bůh a udělal jsem si poddané. Dal jsem jim panství. A oblast, kterou mají pod sebou, je Země. Člověk měl vládu nad Zemí a celé stvoření čeká na zjevení synů Božích.

Čekáme, až začne Tisícileté království. Náš veleslavný Pán přijde, aby si odvedl Svou čekající Nevěstu. Země sténá a touží po dni líbezného osvobození, až se náš Vykupitel vrátí zpět na zemi.

Je to tak? Bůh se chystá uvést Svoji Církev do pravého stavu, aby se sám zjevil, aby našel někoho, skrze koho by mohl působit, takže by mohl říci: „Tam může Můj Duch volně plynout, že mohu působit. Přiveďte dalšího a přidělím mu místo. Mohu ho přesadit do toho stavu.“ Přijetí za syna, uvedení do správného stavu, aby to bylo zjeveno. Postavte ho na místo, připravte slavnost, pošlete mu andělskou návštěvu, řekněte mu něco. Jenom jestli řekl pravdu. Jestliže něco předstírá, pak se to nestane. Ne, ne, pak z toho nic nebude. Toho jsme měli tolik. Co mám na mysli, je zjevení synů Božích. Když se Bůh zjeví a někoho pošle, ten povstane a co řekne, je pravda. Co činí, je pravda. On zjevuje Ježíše svým jednáním. Podle čeho ho posuzujete? Podle toho, jak stojí na Slovu, jak přesně zůstává se Slovem. Hleďte, podle toho jak stojí na Slovu, můžete každého poznat. „Jestli nemluví podle Slova Božího, není v nich život,“ říká Písmo. Nechtě je stát.

Čtème dále, neboť náš čas končí. Nyní k verši 9: „*Oznámil nám totiž tajemství vůle Své*, (aby nás přijal za syny), *podle svého rozhodnutí, jež si předsevzal*.“ ON toto rozhodnutí učinil před ustanovením světa. Kolik vás tomu rozumí?

Pohleďte: „...*až přijde k plnosti času*...“ Ó, zde to vidíme. „Plnost času.“ Věříte v plnost času? Bible říká: „Až dojde k plnosti času.“ Co je plnost času? Nuže, byla doba Mojžišského zákona. Bylo období Jana Křtitele. Byla doba Kristova. Byla doba církevních organizací. Bylo období vylití Ducha svatého. Nyní je doba přijetí za syny, na což svět čeká a po čem vzdychá. Stane to, až čas dospěje k plnosti. Co je plnost času? Až vstanou mrtví, až zmizí nemoc, až země přestane vzdychat. Až čas dosáhne plnosti. Všimněte si!

„*Aby v dokonání plnosti času spojil v jedno všecko. Až čas dospěje k plnosti Jím nařízeného vývoje, chtěl v Kristu jako v Hlavě vše spojit*.“ Neradujete se z toho? Jak to učinil? Aby shrnul všechny věci v kom? (Shromáždění říká: v Kristu). Jak se dostaneme do Krista? Skrze jednoho Ducha. Skrze jednoho Ducha jsme všichni pokřtěni v jedno Tělo. Či je to Tělo? Tělo Kristovo. Je již odsouzeno. Amen! ON vzal na Sebe naše odsouzení. Co potom jsme?

Když uvidím krev, přejdu kolem. Pokaždé, když On hledí na Tělo, pak je zde pod Jeho krví. Jak jsem se sem dovnitř dostal? Skrze Ducha svatého. ON přijde. Ó, jak podivuhodné!

„Až čas dospěje k plnosti Jím nařízeného vývoje, chtěl On v Kristu jako v Hlavě všechno shrnout v jedno, buď nebeské věci...“

Chcete-li mluvit o jednom jménu, tedy se tím na okamžik budeme zabývat. Od koho má každé otcovství na nebi a na zemi své jméno? (Efeským 3:15) Shromáždění říká: od Ježíše Krista.

Zde je mnoho řádných žen, pravé dámy. Ale je tady jen jedna paní Branhamová, paní William Branhamová, to je moje žena, ona se mnou půjde domů. Hleďte, vy ostatní půjdete domů se svým mužem. Veliká, živá Církev živého Boha je po Něm pojmenována, je naplněná Jeho Duchem. Tak je to.

Neodsuzuji jejich dobré skutky, neodsuzuji jejich nemocnice a ty dobré věci, které činí. Myslím, že je to podivuhodné, když jsou vylévána Boží požehnání na ubohé trpící lidstvo. Neodsuzuji všechny ostatní věci, které dělají. Jsou dobré a úplně správné. Vidím vždycky raději velké organizace, které do toho strkají miliony, než hospody na rozích. Vážím si kazatelů na pódii. Ale když jde o to, že na konci času má být všechno shrnuto v jedno, tak je to očekávání na zjevení synů Božích. V plnosti času On vše shromáždí, všechno, co bylo uvedeno do Krista. Co je Kristus? Jak se do Něho dostaneme? 1. Kor. 12 říká: *„Skrze jednoho Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme, což je tělo Kristovo a máme podíl na každém daru a všech dobrých věcech, které On má.“* Je to tak? Celá země sténá v bolestech očekávajíc nové narození, až se zjeví sjednocení Krista s Církví.

„Až dospěje čas k plnosti Jím stanoveného vývoje. On chtěl v Kristu jako v Hlavě všechno shromáždit, buď zemské věci, buď nebeské. V Něm jsme se nyní stali majetníky spásy...“

Bratře Neville, promiň, že jsem zabral tolik času. Slovo „...stali se majetníky spásy...“ Ó, vím, že On je příbuzný – bratr. Nemyslím, že jsem se minul rozumem, myslím že ne. Co je to? Je to dědičné držení. Přijali jsme dědičný podíl. Někdo nám něco zanechal. Před ustanovením světa vám Bůh něco zanechal. Jméno v knize Beránka, aby – když by byl Beránek zabit, jsi se v ní nacházel. Uchovejme si to pro dnes večer. Čtème trochu dále. Jak se můžeme dnes večer dostat k 3. verši. Vždyť jsme neprobrali ani 4–5 veršů. Ale teď skončíme. Jenom to přečtu a přitom zůstane.

„V Něm jsme se stali také i my dědici...“ (podle Král. Bible: „V kterémž i k losu přípuštění jsme.“)

Jak se nám toho dostane? Jak jsme to dostali? Protože jsme vedli počestný život? Jak se nám toho dostane? Protože jsme byli předurčení. Amen! Moji Armeniusovi bratři, vím, že je to tvrdé. Nechtěl bych nikoho zraňovat, ale dělá mi to dobře, když vím, že když to máš, bratře, tak to máš. Sice to nevidíš, ale přesto to máš. Hled'te, jste správně. Jste v pořádku. Ale vidíte to? Je to tak dobré toto pozorovat. Jak bratr Neville jednou řekl před obchodem s náradím: „Vezmi si žebřík, chod' sem a tam a koukej, co potřebuješ.“ To je ono. Boží svatý Duch je náš žebřík, který nám dává možnost vidět, co vlastníme. Jaké vlastnictví! „*Byvše k tomu předurčení podle ustanovení toho, jenž všechno působí podle úradku vůle Svě.*“

Dříve, než byl Otcem, Bohem, Vykupitelem, Uzdravovatelem, dříve než byl vším tím, předurčil tě, napsal tvé jméno do Beránkovy Knihy života, hleděl již na to skrze Svě předvídání. Co je to? Po nějakém čase jsme přišli na tento svět, narodili se z hříšných rodičů a chodili v tomto světě, jak víte. Chodíme jako Žid Pavel po nesprávných cestách a náhle na nás něco zavolá: „Tudy, tudy, tudy!“ A ty odpovíš: „Abba, Otče!“

Potom přicházíme. Hled'te, byli jsme předurčení k losů – dědictvému podílu v Něm, který nám byl předurčen. Byl to náš dědictvý podíl před ustanovením světa. Jeho vlastní účel to byl, působit skrze Svou vlastní dobrou vůli, aby byl Bohem a Spasitelem. Tak je to přesné.

„V Něm jste i vy, když jste přijali slovo pravdy...“

A kdo je Pravda? Ježíš je pravda. Pravda evangelia. Kterého evangelia? Je jen jedno evangelium. Ep. Galatským 1 říká: „*I kdyby anděl z nebe vám kázal jiné evangelium, prokletý buď.*“ Toto je evangelium, evangelium o našem vykoupení, není jiné evangelium. „*Není jiného jména pod nebem, ve kterém můžete být spaseni, než...*“ ...které? (Shromáždění říká: Ježíš Kristus.)

„V Něm jste, když jste uvěřili zapečetění zaslíbeným Duchem svatým.“ Ó, „*Když jste uvěřili?*“ Jak můžeme kolem toho jít bratři? Co myslíte, máme toho dnes večer nechat? Nemohu prostě nechat toto slovo „zapečetění“, jak se tam dostaneme.

Dědictví předurčením. Obdržel jsem dědictví. Jaké dědictví? Tady mi musel někdo zanechat dědictvý podíl. Řeknete: „Ježíš nám zanechal dědictvý podíl?“ Jak prosím? Ježíš tobě a mně nezanechal žádný dědictvý podíl, On přišel dolů a zaplatil naše dědictví. ON tě přivedl k tvému dědictví, ale tvé jméno již bylo v Knize života Beránka před ustanovením světa. Bůh ti dal tvůj dědictvý podíl. Tvůj dědictvý podíl tu již byl a Ježíš přišel ... Někteří by to chtěli prohlásit takto: Bůh říká: „Je tolik lidí, kteří jsou ztraceni a to bych nechtěl. Rád bych je

zachránil. Pošlu dolů Ježíše a snad někdo pocítí pokání a pozná, co jsem učinil a bude zachráněn.“

Ó, milost, tak bych nevedl svou kancelář, ačkoli ji teď někdy vedu tak uboze. Ale tak bych to nedělal. Oč více Bůh?

Bůh Svým předvídáním viděl přesně, kdo bude zachráněn a kdo ne. ON vyslal Ježíše, aby zachránil ty, které již vyvolil. Neřekl Pavel pět veršů na to: „V Něm nás vyvolil dříve, nežli byl svět?“ To je váš dědický podíl. Bůh nás vyvolil a poslal Ježíše, aby zaplatil cenu. Čím? Prolitím Své krve, aby nám nebyl počítán žádný hřích. Ne něco, co ty činíš.

„Neboť hřešíme-li úmyslně potom, co jsme poznali pravdu, pak nezůstává již oběť za hříchy.“ Řeknete: „Co je s tím, bratře Branhame?“ Ale pamatujte na to, že je řečeno: *„Kteří došli k poznání pravdy.“* Oni pravdu nikdy nepřijali, dospěli jen k poznání pravdy. Vidíte? *„Je nemožné těm, kteří jednou byli osvíceni a okusili nebeského daru a stali se účastníci Duchu svatého...“* To se týká věřících k hranici. Mnozí mi kvůli tomu psali. Tito věřící k hranici šli jen tak daleko, Jozue a Kálef přešli. Proč? Nuže, budeme tuto zemi zde nazývat Duchem svatým. Tam se nacházejí; zde naproti řekněme je Duch svatý. Oni se nalézají tam. Zaslíbení je tu. Nuže, oni říkají: „Vyšleme 12 zvědě, za každý kmen jednoho, aby každý kmen věděl, kde je jeho dědičný díl, kde máme zabrat své místo.“ Všichni přešli. „Ach, budou nás nazývat svaté koloběžky! Ne, ne, ne, to nemůžeme učinit!“ Jozue a Kálef řekli: „Uvidíme, jak to vypadá.“

Přešli tedy a vše si prohlédli. Sáhli nahoru a uřízli velký hrozen, vrátili se s ním a řekli: „Hochu, to je krásné. Tam je to tak krásné. Zde okuste, jak jsou dobré.“

„Ó, je to dobré, ale podívejte se jen na ty obry ... Nic nepořídíme proti těm velkým denominacím a všem těm velkým věcem. Je to škoda, ale to nemůžeme učinit. Ne, ne, ne, nemůžeme.“ Začali naříkat: „Pojďme zpět k egyptským hrncům masa. Kdybychom tam jen zůstali! Nemůžeme, cesta je příliš přímá. Ó, nemůžeme toto, nemůžeme ono.“

Starý Kálef řekl: „Zůstaňte všichni tiše stát.“

Jozue řekl: „Držte všichni pusy, a nechtě mne vám něco říci.“

„Ach, ach, nemůžeme to učinit! Nemůžeme, mám-li přestat hrát karty bratře Branhame.“

„Když si mám nechat narůst vlasy, jako některé staré ženy, pak nevím, co budu dělat.“

„Když se mám zřící svých malých šortek.“

„Musel bych s tím přestat, víš.“

„Když bych neměl kouřit cigára a když bych to musel učinit!“

Ó, co jsi to za ubohý exemplář, který pomalu myslí a uvažuje. Ano.

„My to nemůžeme učinit.“ Jozue řekl: „Je to dobrá země, haleluja! Můžeme ji zabrat.“ Co to bylo? Hleděli na ta velká obezděná města. Ale Jozue a Kálef hleděli na zaslíbení, které dal Bůh. Stůjte na Slovu, kdokoli jste. Zůstaňte se Slovem!

Petr řekl: „Pokání čiňte a dejte se jeden každý pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, tak přijmete dar Ducha svatého, neboť to zaslíbení patří vám a vašim dětem, kteří jsou ještě daleko, kolik jich Pán, váš Bůh povolá.“

Kéž vás to nezraní. Poutníci svatosti a Nazaréni, přicházíte až k posvěcení, dostanete se až k tomu bodu, kde již můžete vidět hrozny a pak se obrátíte zpátky. Vidíte, co se stalo? Důvod je ten: vy jste nikdy do té země nepřešli. Ukažte mi skupinu Nazarénů, nebo Poutníků svatosti, nebo některou skupinu na tomto podkladě, která by měla velká shromáždění s uzdravováním a divy. Ukažte mi nějakou. Usadili jste se v Egyptě, navrátili jste se ke svým hrncům česneku. Zůstali jste stát u Kádes Barne. Tak je to.

Všimněte si, jeden bod vám ukáží z ep. Židům 6: „*Je nemožné těm, kteří již jednou osvíceni byli...*“ vy to víte lépe. Jestliže jste to až dosud nevěděli, pak to víte nyní. Hled'te, stali jste se účastníci nebeského daru. Okusili jste a vidíte!

Lidé chodí do shromáždění, sedí tu a říkají: „Víš, mohlo by to být správné. Může to být pravda. Mohlo by to tak být.“ Ale přesto ti říkám, bratře, je k tomu zapotřebí víry, aby se to mohlo učinit.

„*Okusili nebeského daru ...a považovali krev smlouvy za bezcennou, skrze kterou byli posvěceni.*“ Jeden kazatel řekl: „Jsem povolán, abych byl služebníkem Pána.“ Jeho matka ho poslala pryč a řekla: „Miláčku, budu prát na valše, abych tě mohla poslat na školu.“ To bylo to nejhorší, co mohla udělat. To je pravda. Oni z něho vyjmou všechno, co chce do něho vložit Bůh. Tak je to. Nyní si povšimněte!

„*Neboť jestliže úmyslně hřešíme po poznání pravdy...*“ Poznání! Vidíte to v Písmu a víte, že Bible říká, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. Toto vidět, je poznání pravdy. Vidět to a odvrátit se a krev smlouvy mít za bezcennou...

Někdo řekne: „Ó, ano, věřím v Boha.“ Dobrá, děláš první krok.

„Jistě, věřím v posvěcení.“ Dobrá, jsi na hranici, tak daleko, abys mohl přijmout Ducha svatého. Ale ty hledíš naproti a řekneš: „Nevím, když se tak musím chovat ... pak nevím, víš, jak jsou tito lidé nazýváni? Ach, nevím, mohu-li to učinit, nebo ne. Ne, myslím, že půjdu prostě dále a někde se připojím...“ Vidíte!

Víte, co se stane? ON říká: „Je jim nemožné dostat se dovnitř.“ Oni den milosti zmařili hříchem.

Tak to říká Bible. Vím, že je to ostré, ale Bible říká: „*Okusili nebeského daru a krev smlouvy, skrze niž byli posvěceni...*“

Říkají: „Věřím v posvěcení, v dobrý, čistý, svatý život.“ Zajisté, ale když jsi viděl v Bibli křest Duchem svatým a vodní křest a všechny ostatní věci, co jsi udělal potom? Pak jsi krev smlouvy, již jsi byl posvěcen, považoval za bezvýznamnou. Co pro všechno na světě tě sem přivedlo, člověče? Co tě uchovalo před tím, abys byl hluboce padlým hříšником? Co odejmulo z tvého života hřích, kouření, pití, ženy a ty věci, které tak neměly být? Co to způsobilo? Krev smlouvy! Pak jsi se tak přiblížil, že jsi mohl okusit hrozny té druhé země a stydíš se za evangelium, bojíš se své denominace! Bůh ti buď milostiv! Ano, považovali krev smlouvy za bezvýznamnou a tropili si posměch z Ducha milosti. Je jim nemožné, aby se dostali do té země.

„Co se stalo?“, ptám se vás. Nuže, jsem jedním z těch, kdo používá předobrazy. To dělá každý, kdo zná Bibli. Přešel některý z těch mužů do zaslíbené země? Ani jeden z nich. Kdo to učinil? Kdo tam vešel? Ti, kteří tam vešli nejdříve, přišli zpátky a řekli: „Můžeme to mít, můžeme obdržet Ducha svatého, neboť to tak řekl Bůh.“ Petr řekl ve dni Letnic, že ten, kdo bude činit pokání a dá se pokřtít na jméno Ježíše Krista, obdrží Ducha svatého. To zaslíbení platí mně. Jsem ochoten to činit. Zaslíbení platí mně. Pochopili jste to? Nyní patří ta zaslíbená země mně. Obdržím to, patří mi to. Tu to je. Oni byli těmi jedinými.

Namítáte: „Ó, bratře Branham, ale při vzkříšení...?“ Oni tam nebudou. „Opravdu ne?“

Ne, Ježíš to říká. Ptali se Ho: „Stavíš se na roven Mojžíšovi, že říkáš, že jsi viděl Abrahama? Abraham je mrtev a tobě není ani 50 let a říkáš, že jsi viděl Abrahama?“

ON odpověděl: „*Dříve, než byl Abraham, Já jsem!*“ Ó, ten Já jsem, ten všudypřítomný, věčný Bůh. Ne včera, ne zítra, „*JÁ jsem!*“! Hled'te, všudypřítomný Bůh, Elohim, Já jsem! Tu sbírali kameny, aby ho zabili.

Říkali: „*Naši otcové jedli mannu na poušti, Bůh jim dával z nebe chléb a sytil je.*“ Chodili 40 let do shromáždění a byli dobrými členy církve.“ „*Moje stará matka zemřela přímo v kostele.*“ „*Naši otcové jedli mannu na poušti!*“

A Ježíš jim řekl: „*A všichni zemřeli. Ale Já vám pravím, Já jsem chléb života, který od Boha z nebe přišel. Kdo tento chléb jí, má věčný život a nezemře. Já ho vzbudím v nejposlednější den.*“ Ó, bratře, není On podivuhodný?

Není On podivuhodný? Není On podivuhodný? Není On podivuhodný, podivuhodný? Neviděn, neslyšen, ale ve Svém Slově ozářen, není On podivuhodný, podivuhodný? Je to tak? Vidíme Jeho Ducha rozeznání chodit mezi námi. Vidíme, jak působí divy a znamení. Slysíme zde psané Slovo a vidíme je i potvrzené. Ó, neviděn, neslyšen, ale ve Svém Slově ozářen, není On podivuhodný, podivuhodný? Za několik minut budeme mít bohoslužbu křtu. Necht' ženy, které se dají křtít, přejdou sem a muži na druhou stranu. Budou tu sestry, které vám dají oblečení. Je-li zde dnes ráno muž, nebo žena, kteří jsou přesvědčeni, že Slovu Božímu věří a věříte, že Bůh Svě zaslíbení dodrží, když jste opravdu učinili pokání ze všech svých hříchů, nuže, krev ještě nic nezpůsobila, ne, je to vaše víra v Boha. Bůh vás teď volá. (Bratr Branham napodobuje šum větru). To se děje nyní. Duch Boží věje.

„Ještě nikdy jsem nebyl pokřtěn,“ Duch Boží věje znovu.

„Nemohu jednoduše začít a být jiným.“ Nové vanutí. To je ta věc. Začni a když uděláš začátek, změníš se. Hleďte, musíte udělat obrat a začít.

Řeknete: „Ještě nikdy jsem to takhle neviděl.“ Nuže, drahý bratře, chtěl bych, abys mi ukázal nějaké místo z Písma, kdy někdo ... Nabízel jsem to 31 let své služby kolem světa, před biskupy atd. Ani jedna osoba nebyla jinak pokřtěna, než na jméno Ježíše Krista. A každý, kdo nebyl pokřtěn na jméno Ježíše, musel přijít a být ještě jednou pokřtěn v Jeho jménu. Bůh měl jen jedno jméno a Jeho jméno je Ježíš. To byl Jeho Syn, On vzal jméno Svého Syna. Bůh!

Nuže, Ježíš, tělo, byl člověk. Tomu nevěříme v tom způsobu jako Jednotáři, lidé, kteří říkají, že Bůh je jako tvůj prst. Věříme, že jsou tři formy zjevení Boha. Tři zjevení Boží, ve kterých se Bůh oznamuje. Ale je to jen jeden Bůh. Tak je to. Chtěl bych to znázornit takto: Věříme, že Bůh se oznámil ve třech vývojích.

Byl čas, kdy On zde na zemi vykonával službu. Bůh se zjevil trojím způsobem. Jeden způsob byl nazván otcovstvím, nebo obdobím Otce. Druhý synovstvím, a potom doba Ducha svatého. Jaké období máme dnes, čím působí Otec? (Shromáždění říká: Skrze Ducha svatého.) Duch svatý. Čím byl v uplynulém čase? Ježíšem! A v době předtím? Otcem. Existuje tedy jen jeden Bůh. Je to tak? ON je Otec, Syn a Duch svatý. Tři vývoje jednoho Boha. Jeden Bůh.

Ale Otec není jméno. Je to pravda? Ptám se vás, když Ježíš v Matouši 28:19 řekl: „*Jděte do celého světa a učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce, i Syna i Ducha Svatého*“, pak bych rád viděl, jak znáte Písmo. Řekněte mi, jestli to není správné. ON jim řekl: „*Jděte do celého světa, kažte evangelium celému stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude. Kdo neuvěří, bude zatracen. Znamení budou provázet ty, kteří uvěří. V Mém jménu budou vymítat d'ábly, (je to pravda?) budou mluvit novými jazyky, hady brátí.*“

Teď vám budu citovat Matouše. Slyšte pozorně. Ptám se každého historika. Toto bude na pásce a půjde do celého světa. Prosím vás, přineste mi nějaké místo z Písma nebo verš z dějin, kde je ukázáno, že nějaký protestant nebo někdo jiný byl pokřtěn na jméno „Otec, Syn a Duch svatý,“ předtím, než to zřídil katolický kostel na koncilu v Nicei. Toto je na pásce a půjde do světa a bude to přeloženo do 37 různých řečí. Zaplatím vám cestu přes oceán. „Otec, Syn a Duch svatý“ je falešné, nepravé, katolické dogma a žádný křesťanský křest. To je pravda.

Luther to převzal do svého katechismu z katolického kostela. I Wesley se toho přidržel. Ale toto je čas zjevení synů Božích, kdy jsou zjevována tajemství, která byla skryta od ustanovení světa. Toto je ta hodina. Jistě.

Pamatujte na to, že ani jedna osoba v Bibli nikdy nebyla pokřtěna na jméno „Otce, Syna a Ducha svatého.“ Ještě 300 let po smrti posledního apoštola nebyl nikdo pokřtěn na jméno „Otce, Syna a Ducha svatého.“

Četl jsem obojí: „Přednicejší otcové“ a „Nicejský koncil“. Teprve potom zorganizovali, jak to nazvali, „Křesťanskou universální církev“, což je katolický kostel. Udělali z toho organizaci a nutili do ní lidi. Slovo – katolický -znamená: universální – všeobecný. Universální, křesťanský kostel po celém světě. Kostel, který měl zajmout pro křesťanství celý svět. Donucovali lidi, aby to přijali. Kopírovali mnoho věcí. Sesadili Venuši a vyvýšili za to Marii. Sesadili Jupitera, na místo něho dali Petra. Je to pořád pohanské. To je pravda. Tak vznikl katolický kostel, asi po 500 letech.

V Lousville teď promítají *Ben Hura*. Nedávno běžel film *Desatero přikázání*. Přál bych si, aby natočili těch 1 500 let věku temna, bylo-li by to možné. Přál bych si, aby to promítali. 1 500 let pohanského pronásledování, kde každého jednotlivce nutili, zabíjeli mordovali a věšeli. Přivázali je za jednu paži k jednomu volu, za druhou k druhému a když nepolíbili krucifix, rozehnali voly do dvou směrů a tak ty lidi roztrhali.

Ve Švýcarsku jsem položil ruce na kůl, kde stáli a byli jim vyřezávány jazyky a kde jim nadávali čarodějnice a jinak. To je pravda. Tentýž duch existuje ještě dnes. Jenom zákonem je držen. Počkejte, až dostane svobodu. Bible to tak říká. Počkejte, až ukáže svou barvu a dostane šanci. Možná, že ho brzy zvolíte, pokud vím. Hleďte, on přijde. Není cesty k zábraně. Musí to přijít. To je pravda. Musí to přijít a přijde to. Až se to stane, pak to pozorujte. Ale bratře, jedno bys měl vědět: „Já vím, v koho jsem uvěřil.“ Amen. Jdi kupředu. To je ono.

Kdysi jsem mluvil s překladatelem Lamsovy Bible. Hleděli jsme na starý znak Boha s třemi body v něm. Zeptal jsem se: „Co to znamená?“

Řekl: „To jsou tři projevení Boží.“

Řekl jsem: „Otec, Syn a Duch svatý?“

Podíval se na mne a zeptal se: „Věříš tomu?“

Odpověděl jsem: „Ano.“

On řekl: „Včera jsem viděl ten dar rozeznání a myslel jsem si: Ty jsi prorok Páně. Bůh ti žehnej.“

Řekl: „Američané to vůbec nevědí. Nevědí nic. Pokoušejí se dělat z východní knihy knihu západní. Neznají vůbec Bibli. Není jiného jména, v němž byl kdo křtěn, než ve jménu Ježíše Krista. Neexistuje něco takového, jako tři osoby v jednom Bohu.“

Tento bratr Lamsa, překladatel Lamsovy Bible, který je blízký přítel Eisenhowerův a mnohých diplomatů ve světě, mne objal a řekl: „Jednoho dne tě pro to zastřelí, ale pamatuj, že všichni takoví lidé umírají pro určitý účel.“
